STILL ALIVE

STILL ALIVE

Αθήνα 2019
Athens 2019

Μια παραγωγή της
“The Project Gallery”

Η “The project gallery” είναι ένας χώρος που φιλοξενεί ομαδικές, θεματικές εκθέσεις και δράσεις.
Σκοπός μας είναι να ενεργοποιήσουμε την περιοχή του κέντρου της Αθήνας μέσω της καλλιτεχνικής δραστηριότητας μέσα από διεθνείς συνεργασίες να πραγματοποιήσουμε πολιτιστικές ανταλλαγές που θα δημιουργούν γέφυρες μεταξύ της Ελλάδας και του εξωτερικού.
Η ομάδα μας ένα ενδιαφέρον μείγμα από καλλιτέχνες, γραφίστες, αρχιτέκτονες και ονειροπόλους.

A production by
“The Project Gallery”

“The project gallery” is an exhibition space that hosts thematic exhibitions, group shows, and events.
Our goal is to revive this area of downtown Athens with cultural events while creating bridges between Greece and abroad through international collaborations.
Our team is an exciting mix of creative minds including artists, graphic designers, architects and dreamers.

“

Η νεκροκεφαλή είναι ένα εμβληματικό θέμα που διατρέχει την ιστορία της τέχνης. Ένα θέμα που εντοπίζεται στις γλυπτικές διακοσμήσεις των γοτθικών ναών του Μεσαίωνα και τις, αριστοτεχνικής απόδοσης και νατουραλιστικής ακρίβειας, νεκρές φύσεις της ζωγραφικής του Μπαρόκ, αλλά και τη δημιουργία καλλιτεχνών του 19ου και του 20ού αιώνα, όπως ο Vincent van Gogh και ο Paul Cézanne –ο οποίος τόνιζε το «πόσο όμορφο είναι να ζωγραφίζει κανείς ένα ανθρώπινο κρανίο», εμμένοντας στις καθαρά πλαστικές δυνατότητες του συγκεκριμένου θέματος–, ο Pablo Picasso και ο George Braque, ο Otto Dix και ο Max Beckmann, ο René Magritte, ο Paul Delvaux, ο Salvador Dali και ο Diego Rivera, ο Andy Warhol και ο Damien Hirst –με την υπερβολή της καλυμμένης με διαμάντια νεκροκεφαλής.

Σύμβολο αρχετυπικό και μυστικιστικό, παγανιστικό και χριστιανικό, το μοτίβο της νεκροκεφαλής εντοπίζεται στην τέχνη διαφορετικών περιόδων και πολιτισμών, ως μνημονική υπόμνηση του κύκλου της ζωής και της θνητότητας, της ματαιότητας και της φθαρτότητας, του εφήμερου των επίγειων ηδονών και απολαύσεων, της μελαγχολίας και της μετάνοιας, του αρχέγονου φόβου μιας αναπόδραστης μοίρας και μιας επερχόμενης τελικής κρίσης. Οι χιλιάδες νεκροκεφαλές και οστά της Κρύπτης των Καπουτσίνων μοναχών στη Ρώμη, συνθέτουν ένα μοναδικό αρχιτεκτονικό-γλυπτικό σύνολο που υπενθυμίζει και, εμφαντικά, προειδοποιεί ότι «Ήμασταν ότι είστε, και ό,τι είμαστε, θα γίνετε». Οι μάσκες με τις νεκροκεφαλές (calacas) πρωταγωνιστούν στο τελετουργικό της μεξικάνικης Ημέρας των Νεκρών που φέρει τις αρχέγονες μνήμες των προ-κολομβιανών πολιτισμών και αποζητά τη συναισθηματική σύνδεση και την πνευματική επαφή με όλους εκείνους που έχουν «φύγει».

The **skull** has been an emblematic theme throughout the history of art. It can be traced back to the sculptural decorations of Middle Age Gothic churches and the *vanitas* of Baroque still-life painting - works celebrated for their masterfulness and naturalistic precision. The skull also features in the works of several 19th and 20th century artists, including Vincent van Gogh, Paul Cézanne –who exclaimed "how beautiful a skull is to paint!", referring strictly to the plastic potential of the specific theme–, Pablo Picasso and George Braque, Otto Dix and Max Beckmann, René Magritte, Paul Delvaux, Salvador Dali and Diego Rivera, Andy Warhol and Damien Hirst, with his out-of-this-world diamond-encrusted skull.

An archetypal and mystical symbol in both paganism and Christianity, the skull has appeared as an artistic motif in different eras and cultures, serving as a mnemonic reminder of the transience of life, of human vanity and perishability, of the ephemerality of worldly pleasures, of melancholy and repentance, of man's primeval fear of his inescapable fate and imminent last judgement. The thousands of skulls and skeletal remains at the Capuchin Crypt in Rome are a unique architectural-sculptural monument that reminds and emphatically warns visitors: "what you are now, we once were; what we are now, you shall be". Skull figures (called *calacas*) are also a main ritualistic feature of the Mexican Day of the Dead, recalling pre-Columbian cultures, while seeking to achieve a sentimental connection and spiritual contact with all those who have "passed away".

Άλλοτε πάλι, η νεκροκεφαλή έρχεται να εικονοποιήσει την ισχύ και την επιβολή της εξουσίας, τη βία, τον τρόμο και τη φρίκη, αλλά και την κατάδυση και την περιπλάνηση σε σκοτεινές και αχαρτογράφητες περιοχές του άγνωστου και του μεταφυσικού. Ταυτόχρονα, στον σύγχρονο κόσμο, αναδύεται και επιβάλλεται ως ένα ισχυρό οπτικό σύμβολο, αποφορτισμένο και αποκαθαρμένο, τις περισσότερες φορές, από τις αλληγορικές προεκτάσεις και τις ηθικές νοηματοδοτήσεις του, τις θρησκευτικές παραμέτρους και τη συναισθηματική του δύναμη – μια διαδεδομένη, δημοφιλής και «ελκυστική» εικόνα που εμφανίζεται από τον κόσμο της μόδας, της διακόσμησης και της διαφήμισης μέχρι την pop κουλτούρα.
Για τους περισσότερους από τους συμμετέχοντες εικαστικούς στην έκθεση *Still Alive,* η νεκροκεφαλή συνιστά αγαπητό θέμα, σε συνθέσεις όπου τα συμβολικά στοιχεία συνδυάζονται με τις αισθητικές αξίες, η κριτική ματιά με την ανατρεπτική προσέγγιση και τις αναφορές στην ιστορία της τέχνης και τη σύγχρονη πραγματικότητα, σε συνθέσεις, εξαιρετικά ποικίλες ως προς το ύφος, την τεχνοτροπία, τη διαφορετική ευαισθησία και την αισθητική που προκρίνουν. Συνθέσεις τολμηρές και ευφάνταστες, μας καλούν να αναστοχαστούμε πάνω σε πρωταρχικές έννοιες, μας οδηγούν σε μια απροσδόκητη διαδρομή, σ' ένα εικαστικό «περιβάλλον», πρωτότυπο και πολυεπίπεδο.

Γιάννης Μπόλης
Ιστορικός της τέχνης

At other times the skull has come to represent power and the imposition of authority, violence, terror and horror, as well as the immersion and navigation into the dark and uncharted territories of the unknown and the metaphysical. In more recent times, the skull has emerged as a powerful visual symbol, usually bereft and cleansed of its allegorical connotations, moral conceptualizations, religious undertones and emotional power – thereby becoming a popular and "attractive" image, widely used in fashion, decoration, advertising and pop culture.
The skull is a favorite subject to most of the artists taking part in the exhibition *Still Alive*. The works exhibited here include compositions in which symbolic elements are connected to aesthetic values, the critical gaze to a subversive approach, references to art history and modern reality. The artworks presented vary greatly in their style and form, in their preferred sensitivity and aesthetics. But they are all bold, imaginative compositions that prompt us to reflect upon primary concepts, leading us through an unexpected path to this original and multifaceted artistic "environment".

Yannis Bolis
Art historian

VANITAS: Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΟΠΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΦΘΟΡΑΣ

Η απόλυτη ματαιότητα του ανθρώπινου βίου, όπως κατά τρόπο αποφθεγματικό έχει διατυπωθεί στην Παλαιά Διαθήκη (*Εκκλησιαστής* 1, 1-18: «Ματαιότης ματαιοτήτων τα πάντα ματαιότης»), απασχόλησε την τέχνη της Δύσης διαχρονικά. Η Ματαιότητα παρουσιάζεται αρχικά στη θρησκευτική μεσαιωνική τέχνη ως προσωποποιημένη αλληγορία, συνοδευόμενη συνήθως από τα εμβλήματά της, καθρέπτη, τεφροδόχο και φτερά.
Το ηθικοπλαστικό περιεχόμενο της Ματαιότητας έλαβε νέα, ιδιαίτερη οπτική έκφραση κατά τη νεωτερική περίοδο του ευρωπαϊκού πολιτισμού, εμπλουτίζοντας και την κοσμική εικονογραφία. Συγκεκριμένα, κατά τον Μανιερισμό (όψιμη φάση της Αναγέννησης), στον προχωρημένο 16ο αιώνα, διαμορφώνεται η αυτόνομη θεματική κατηγορία της *Vanitas* ως συμβολική αναπαράσταση με στοιχεία «νεκρής φύσης» (ή, ορθότερα, «ήρεμης ζωής»), που σηματοδοτούν την απατηλή και μάταιη φύση όλων των γήινων πραγμάτων και του εγκόσμιου βίου.
Η θεματική αυτή κατηγορία της *Vanitas* θα ανθίσει κατά την περίοδο του Μπαρόκ, ιδίως μάλιστα στη ζωγραφική των Κάτω Χωρών. Η ματαιότητα όλης της εγκόσμιας ύπαρξης θα αποδοθεί σε μία πληθώρα αριστοτεχνικών συνθέσεων στον τύπο της νεκρής φύσης, με συνδυασμούς διαφορετικών εμβληματικών αντικειμένων, που επισημαίνουν στον θεατή τον πρόσκαιρο και φθαρτό χαρακτήρα όλων των υλικών αποκτημάτων και συνολικά του ανθρώπινου βίου επί της γης.
Σε αυτές τις συνθέσεις κυριαρχεί το ανθρώπινο κρανίο, μία θα λέγαμε «απογυμνωμένη» από πρόσθετα στοιχεία προσωπογραφία κάθε ανθρώπου. Το τέλος του βίου σηματοδοτούν επίσης το κανδήλι και το σβησμένο κερί, ο καπνός και η φούσκα, το ωρολόγιο και η κλεψύδρα. Το χρήμα και τα πολυτελή υλικά αγαθά, όπως το γυαλί και η πορσελάνη, αντιπροσωπεύουν επίσης εμβληματικά τον πρόσκαιρο χαρακτήρα κάθε έννοιας περιουσίας. Το ίδιο επίσης νόημα, της μάταιης πρόσκτησης αγαθών, έστω άυλων και πνευματικών, αντιπροσωπεύουν οι συνθέσεις με μουσικά όργανα και βιβλία.

VANITAS: THE MELANCHOLY VISUALIZATION OF CORRUPTION

The absolute vanity of human life, as expressed in the Old Testament (*Ecclesiastes* 1, 2: "Vanitas vanitatum omnia vanitas"), has preoccupied the art of the West over a long period. Vanity was initially represented in religious medieval art as a personified allegory, accompanied usually by its emblems, a mirror, a cinerary urn and wings.
The moralizing content of Vanity acquired a new, special visual expression in the modern period of European culture, thereby enriching secular iconography as well. Specifically, during the Mannerist period (late Renaissance) at the end of the 16th century, the autonomous thematic category of *Vanitas* came into being as a symbolic representation with still life motifs that signalled the illusory and futile nature of all earthly things and of life in this world.
This thematic category of *Vanitas* flourished during the Baroque period, particularly in the painting of the Low countries. The vanity of all worldly existence was rendered in a multitude of still life masterpieces, in conjunction with assorted emblematic objects that reminded the viewer of the transient and corruptible nature of all material possessions and of human life on earth in its entirety.
The human skull is dominant in these works, a portrait of every human being, stripped, one might say, of personal features. The conclusion of life is also marked by the oil lamp and the extinguished candle, the smoke and the bubble, the clock and the hourglass. Money and expensive material goods such as glass and porcelain likewise represent emblematically the transitory nature of all property. The same sense of the futile acquisition of objects, even immaterial and intellectual ones, is represented in compositions with musical instruments and books.

Τα αντικείμενα ομορφιάς (και ωραιοπάθειας), όπως τα κοσμήματα και ο καθρέπτης, και τα σύμβολα εξουσίας, όπως σκήπτρα και στέμματα, ιερατικές τιάρες και όπλα, παγκόσμιες σφαίρες και χάρτες, υποδηλώνουν τη ματαιοδοξία του ανθρώπου. Η φθαρτότητα του κόσμου αναπαρίσταται ενδεικτικά και με στοιχεία του φυτικού βασιλείου, συνήθως με άνθη και φρούτα, που όμως παρουσιάζουν σημάδια σήψης, συνήθως λόγω της δράσης κάποιου εντόμου.
Όλα τα παραπάνω στοιχεία νεκρής φύσης, σε ποικίλους συνδυασμούς, θέλουν να οπτικοποιήσουν τη φθαρτότητα ως στοιχείο ταυτόσημο του ανθρώπινου βίου. Η πλέον κυρίαρχη εικαστική δήλωση του φθαρτού και εφήμερου κόσμου μας, εγγενής της περατότητας του εγκόσμιου βίου, ταυτίζεται με τον αναπόφευκτο ερχομό, τελικά, του θανάτου, του τελικού παρονομαστή κάθε ύπαρξης. Αυτού του είδους η υπόμνηση του θανάτου (*memento mori*) κατάγεται, πολιτισμικά, από τη ρωμαϊκή αρχαιότητα. Συγκεκριμένα, όπως μας παραδίδει ο Τερτυλλιανός (περ. 160-225 μ.Χ.) στον *Απολογητικό* του, ένας Ρωμαίος στρατηγός παρήλαυνε κατά τη διάρκεια θριάμβου, οπότε ένας σκλάβος του τού επεσήμανε τον πρόσκαιρο και μάταιο χαρακτήρα της κοσμικής δόξας του, λέγοντάς του «ενθυμήσου του θανάτου» (*memento mori*).
Αυτό το ιδιαίτερο θέμα έχει τη δική του εικονογραφική παράδοση, επίσης από τη μεσαιωνική τέχνη, όπου επιπλέον συσχετίζεται με τον *Μακάβριο Χορό* (*Danse macabre*), με χορούς δηλ. νεκροζώντανων σκελετών, και με την διδακτικού χαρακτήρα εικονογράφηση της *Τέχνης του θνήσκειν* (*Ars moriendi*). Κατά τη νεώτερη περίοδο, από την Αναγέννηση κι έπειτα, το εικαστικό μοτίβο του *memento mori* θα εξακολουθήσει να αναπαρίσταται στα ταφικά μνημεία, με ζωγραφικές παραστάσεις σκελετών και κρανίων, και με ανάλογες γλυπτές συνθέσεις, που επίσης θα φτάσουν στο απόγειο της καλλιτεχνικής έκφρασής τους με μνημειακά ταφικά σύνολα κατά το Μπαρόκ.

Objects of beauty (and conceit), like jewellery and mirrors, as well as symbols of power, like the sceptre and crown, priestly robes and weapons, globes and maps of the world all refer to the false pride of humankind. The corruptibility of the world is represented indicatively by motifs from the plant kingdom, usually with blossoms and fruit that show signs of spoilage, mostly caused by the action of some insect.
All these still life motifs, in various combinations, are intended to depict corruptibility as identifiable with human life. The most prevalent artistic statement of our corrupted and ephemeral world, which is inherent in the passing nature of worldly life, is the inevitability of death, the final common denominator of every existence. This type of the reminder of death (*memento mori*) originated culturally in Roman antiquity. Specifically, as Tertullian (c. 160-225 AD) tells us in his *Apologeticum*, a Roman general was taking part in a triumphal procession, when his slave pointed out the fleeting and temporary nature of worldly glory saying to him: "Remember death" (*Memento mori*).
This theme has its own iconographic tradition, also from medieval art, which is in addition related to the *Danse macabre*, i.e. to dances of living/dead skeletons, and with the didactic nature of the iconography of the *Art of dying* (*Ars moriendi*). In the modern period from the Renaissance on, the visual motif of the *memento mori* would continue to be represented on grave stones, with painted scenes of skeletons and skulls, and with analogous sculpted motifs, which reached the peak of their artistic expression in monumental Baroque grave groups.

Άκρον άωτον αυτής της παράδοσης συνιστά η σχεδόν αισθητικίζουσα και οπωσδήποτε υπερβολική, παράδοξη, κυριολεκτικά μακάβρια παρουσίαση ατόφιων οστών νεκρών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η Κρύπτη των Καπουτσίνων μοναχών στη Ρώμη (Santa Maria Immacolata, στη Via Veneto), όπου τα πέντε παρεκκλήσια του υπόγειου κοιμητηρίου έχουν «διακοσμηθεί» με τα οστά περίπου 4.000 μοναχών, σε ένα διάστημα τρεισήμισι αιώνων (1528-1870), με συνθέσεις όπου τα ομοειδή οστά σχηματίζουν γλυπτικές φόρμες και αρχιτεκτονικά σύνολα.
Η έννοια της ματαιότητας έχει απασχολήσει τον ευρωπαϊκό πολιτισμό ποικιλότροπα. Μιλώντας παραδειγματικά για την νεωτερική εποχή, από την Αναγέννηση κι έπειτα, ενδεικτικό είναι το δοκίμιο *Περί ματαιότητας* του Μονταίνιου [Michel de Montaigne] (1533-1592), ενώ το ρητορικό ερώτημα «να ζει κανείς ή να μη ζει» του *Άμλετ* από τον Σαίξπηρ [William Shakespeare] (1564-1616), συμπυκνώνει όλη την υπαρξιακή αγωνία του ανθρώπου.
Αυτές οι εκφάνσεις της ματαιότητας, στα γράμματα και στις τέχνες, συνολικά στην πολιτισμική παράδοση της ευρωπαϊκής νεωτερικότητας, συνδέονται άρρηκτα με τη μελαγχολία ως κύρια νοητική και ψυχική κατάσταση της εποχής, όπως αυτή έχει αποτυπωθεί στην *Ανατομία της Μελαγχολίας* (1621) του Robert Burton (1577-1640). Η μελαγχολική προσέγγιση, σε ένα πλαίσιο σκεπτικισμού, ως δεσπόζουσα στην κοσμοθεώρηση του μοντέρνου ανθρώπου εδράζεται με τη σειρά της στην κλασική παρακαταθήκη, που από την αρχαιότητα διατρέχει τον ευρωπαϊκό πολιτισμό. Συγκεκριμένα, η μελαγχολία καθαυτή σχετίζεται με την (ψευδο)αριστοτελική παράδοση, ενώ ο πρόσκαιρος και φθαρτός χαρακτήρας των εγκόσμιων μας συνδέει με την έννοια του χρόνου που αποδομεί κάθε ανθρώπινη δημιουργία.

The extreme point of this tradition is the exaggerated, paradoxical and macabre presentation of the bones of real deceased persons. A typical example is in the Crypt of the Capuchin monks in Rome (Santa Maria Immaculata, on the Via Veneto), where the five underground chapels in the Crypt have been "decorated" with the bones of some 4000 monks, over a period of 350 years (1528-1870), with compositions in which similar bones form sculptural shapes and architectural groups.
The concept of vanity has preoccupied European culture in a variety of ways. Speaking of the modern age from the Renaissance on, it is indicative that the essay *On vanity* by Michel de Montaigne (1533-1592), and *Hamlet's* rhetorical "To be or not to be", by William Shakespeare (1564-1616) are condensations of man's existential anxiety.
These manifestations of vanity in the arts and letters, and in the cultural tradition of European modernity as a whole, are inextricably linked with melancholy as the primary mental and psychological state of the times, as expressed in The *Anatomy of Melancholy* (1621) by Robert Burton (1577-1640). The melancholic approach, in a context of skepticism, as the dominant world view of modern man, is based in turn on the classical legacy that has run through European culture since antiquity. Specifically, melancholy itself is related to the (pseudo-)Aristotelian tradition, whereas the temporary and corruptible nature of worldly matters associates us with the concept of time that deconstructs every human creation.

Αυτή δε η θεώρηση του χρόνου ως αδηφάγου όλων πραγμάτων κληροδοτείται, στην ιστορία των ιδεών, και πάλι από την αρχαιότητα, ενδεικτικά από τον Οβίδιο (43 π.Χ. – 17 μ.Χ.) και τις *Μεταμορφώσεις* του (15, 234-236: *Tempus edax rerum*).
Οι μελαγχολικές νεκρές φύσεις του Μπαρόκ, με τα εμβλήματα της φθοράς του κόσμου και της ματαιότητας του ανθρώπινου βίου, συνιστούν εικαστικές μνημειώσεις μίας βαθύτερης αυτογνωσίας, κλασικών καταβολών, που νοηματοδοτείται εκ νέου κατά τη νεώτερη κλασικίζουσα περίοδο του ευρωπαϊκού πολιτισμού.
Κι αν η κλασικής αντίληψης εικονοποιία υποχώρησε σημαντικά κατά τον εικονοκλαστικό 20ό αιώνα, στη σύγχρονή μας εποχή, του μεταμοντέρνου οπτικού πολιτισμού, τα σύμβολα της Vanitas έχουν επανακάμψει. Έτσι, το διαμαντένιο κρανίο του Damien Hirst (γεν. 1965), τιτλοφορημένο *For the Love of God* (2007), συνιστά την iconic εκδοχή μίας σειράς έργων ομόθεμης εικονοπλασίας, όπως, για παράδειγμα, αυτά των φωτογράφων Alexander de Cadenet (γεν. 1974), με τη σειρά του με πορτραίτα κρανίων (1996 κ.ε.), και του Alexander James (γεν. 1967), με τη σειρά του *Vanitas* (2011)· ο τελευταίος παρουσιάζει ουσιαστικά εκ νέου τις εμβληματικές νεκρές φύσεις τύπου *Vanitas* του Μπαρόκ.
Η ματαιότητα του ανθρώπινου βίου αναδεικνύεται, *de facto*, νικητής στην αναμέτρηση με τον καθένα μας ξεχωριστά, ωστόσο οι μελαγχολικές απεικονίσεις της *Vanitas* συνολικά, ως τεκμήρια της καλλιτεχνικής έκφρασης, συνιστούν μία «νίκη» της ανθρώπινης δημιουργίας επί της φθοράς και του θανάτου.

Δρ Θοδωρής Κουτσογιάννης
Ιστορικός της τέχνης

His view of time as devourer of all things was likewise inherited in the history of ideas from antiquity, and indicatively from Ovid (43 BC-17 AD) and his *Metamorphoses* (15, 234-236: *Tempus edax rerum*).
The melancholy Baroque still lifes with their emblems of the world's decay and the vanity of human life constitute visual memories of a deeper self-knowledge, with classical roots, that takes on new meaning during the modern classicist period of European culture.
And although this classical view declined significantly during the iconoclastic 20th century, in this contemporary age of our postmodern visual culture, the symbols of *Vanitas* have returned to the fore. Thus, the diamond skull of Damien Hirst (b. 1965) entitled *For the Love of God* (2007) constitutes an iconic version of a number of works using similar visual motifs, such as those of the photographs by Alexander de Cadenet (b. 1974), with his portraits of skulls (1996 on) and by Alexander James (b. 1967), with his series *Vanitas* (2011), in which he presents anew the emblematic still lifes of the *Vanitas* type used in the Baroque period.
The vanity of human life is demonstrated *de facto* to be the victor in the confrontation with each one of us individually; however, the sheer numbers of melancholic depictions of *Vanitas*, as evidence of artistic expression, constitute a "victory" for human creativity over corruption and death.

Dr Thodoris Koutsogiannis
Art historian

”

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Γιώργος Αλεξανδρίδης
Άγγελος Αντωνόπουλος
Αννίτα Αργυροηλιοπούλου
Μιχάλης Αρφαράς
Ανδρέας Βούσουρας
Νίκος Γιαβρόπουλος
Λεωνίδας Γιαννακόπουλος
Κορνήλιος Γραμμένος
Capten (Χρήστος Κωτσούλας)
Λυδία Δαμπασίνα
Χαράλαμπος Δερμάτης
Αλέξανδρος Δημητριάδης
Αστέρης Δημητρίου
Χριστόφορος Δουλγέρης
Δήμητρα Εξάρχου
Στέφανος Επιτρόπου
Θεόδωρος Ζαφειρόπουλος
Βασίλης Ζωγράφος
Willem Harbers
Σταμάτης Θεοχάρης
Μάριον Ιγγλέση
Αντιγόνη Καββαθά
Ιορδάνης Καλημεράκης
Δημήτρης Καρλαφτόπουλος
Άρης Κατσιλάκης
Χρήστος Κούντουρας
Αντώνης Κωνσταντινίδης
Θοδωρής Λάλος
Χρήστος Λάσκαρης
Αλέξανδρος Μαγκανιώτης
Δημήτρης Μεράντζας
Μανώλης Μπαμπούσης
Σπύρος Μπάνος
Νικόλας Μπλιάτκας
Μαρία Παναγιώτου
Νίκος Παπαδημητρίου
Αντώνης Παπαδόπουλος
Αλίκη Παππά
Κωνσταντίνος Πάτσιος
Νατάσσα Πουλαντζά
Ιφιγένεια Σδούκου
Βασίλης Σελιμάς
Νίκος Σεπετζόγλου
Μίλτος Σκούρας
Δημήτρης Τάταρης
Νίκος Τρανός
Θεοδώρα Τσιάτσιου
Γιώργος Τσεριώνης
Κώστας Τσώλης
Μάριος Φούρναρης
Διονύσης Χριστοφιλογιάννης
Έλλη Χρυσίδου

*

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Γιάννης Μπόλης
Αλέξανδρος Μαγκανιώτης

ARTISTS

Giorgos Alexandridis
Angelos Antonopoulos
Annita Argyroiliopoulou
Michalis Arfaras
Andreas Voussouras
Nikos Giavropoulos
Leonidas Giannakopoulos
Kornelios Grammenos
Capten (Christos Kotsoulas)
Lydia Dambassina
Charalambos Dermatis
Alexandros Dimitriadis
Asterios Dimitriou
Christophoros Doulgeris
Dimitra Exarchou
Stefanos Epitropou
Theodoros Zafeiropoulos
Vasilis Zografos
Willem Harbers
Stamatis Theoharis
Marion Inglessi
Antigoni Kavvatha
Jordan Kalimerakis
Dimitris Karlaftopoulos
Aris Katsilakis
Christos Kountouras
Antonis Konstantinidis
Theodore Lalos
Christos Laskaris
Alexandros Maganiotis
Dimitris Merantzas
Manolis Baboussis
Spiros Banos
Nikolas Bliatkas
Maria Panagiotou
Nikos Papadimitriou
Antonis Papadopoulos
Aliki Pappa
Konstantinos Patsios
Natassa Poulantza
Ifigeneia Sdoukou
Vassilis Selimas
Nikos Sepetzoglou
Miltos Skouras
Dimitris Tataris
Nikos Tranos
Theodora Tsiatsiou
Giorgos Tserionis
Kostas Tsolis
Marios Fournaris
Dionisis Christofilogiannis
Elli Chrysidou

*

CURATORS

Yannis Bolis
Aleksandros Maganiotis

Vanitas
2019, ξύλο, γυαλί, κεραμικό, φύλλο μπρούντζου, βελούδο, κεχριμπάρι, 44x50x30 εκ.

Vanitas
2019, wood, glass, ceramic, leaf of bronze, velvet, amber, 44x50x30 cm

Γιώργος Αλεξανδρίδης / Giorgos Alexandridis

Μάθημα Ανατομίας
2018, μικτή τεχνική, 40x35x7 εκ.

Anatomy Lesson
2018, mixed media, 40x35x7 cm

Ephemera
2018, μικτή τεχνική, 150x100 εκ.

Ephemera
2018, mixed media, 150x100 cm

Αννίτα Αργυροηλιοπούλου / Annita Argyroiliopoulou

Totentanz
2004, μικτή τεχνική σε χαρτί, 29,5x21 εκ.

Totentanz
2004, mixed media on paper, 29,5x21 cm

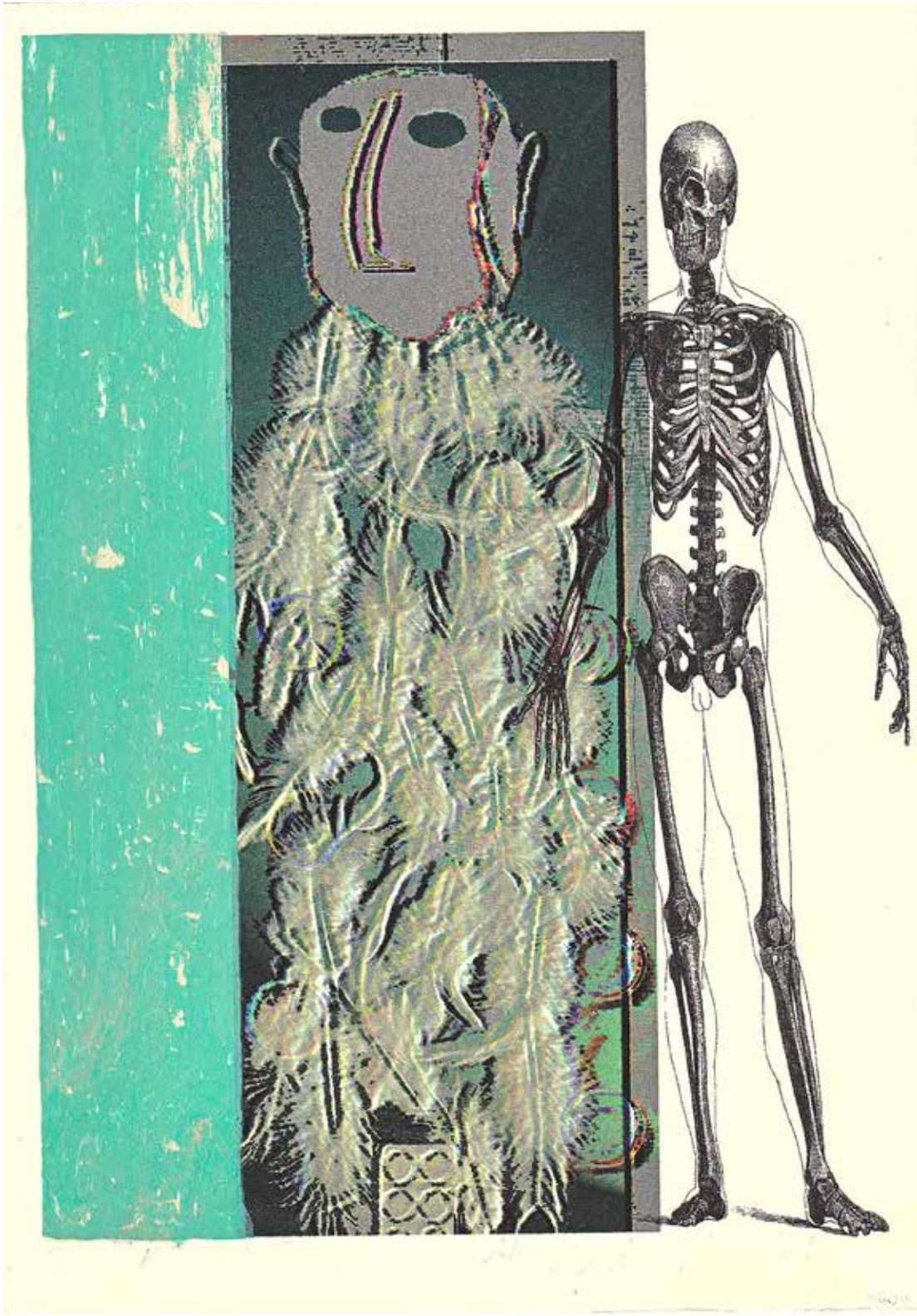

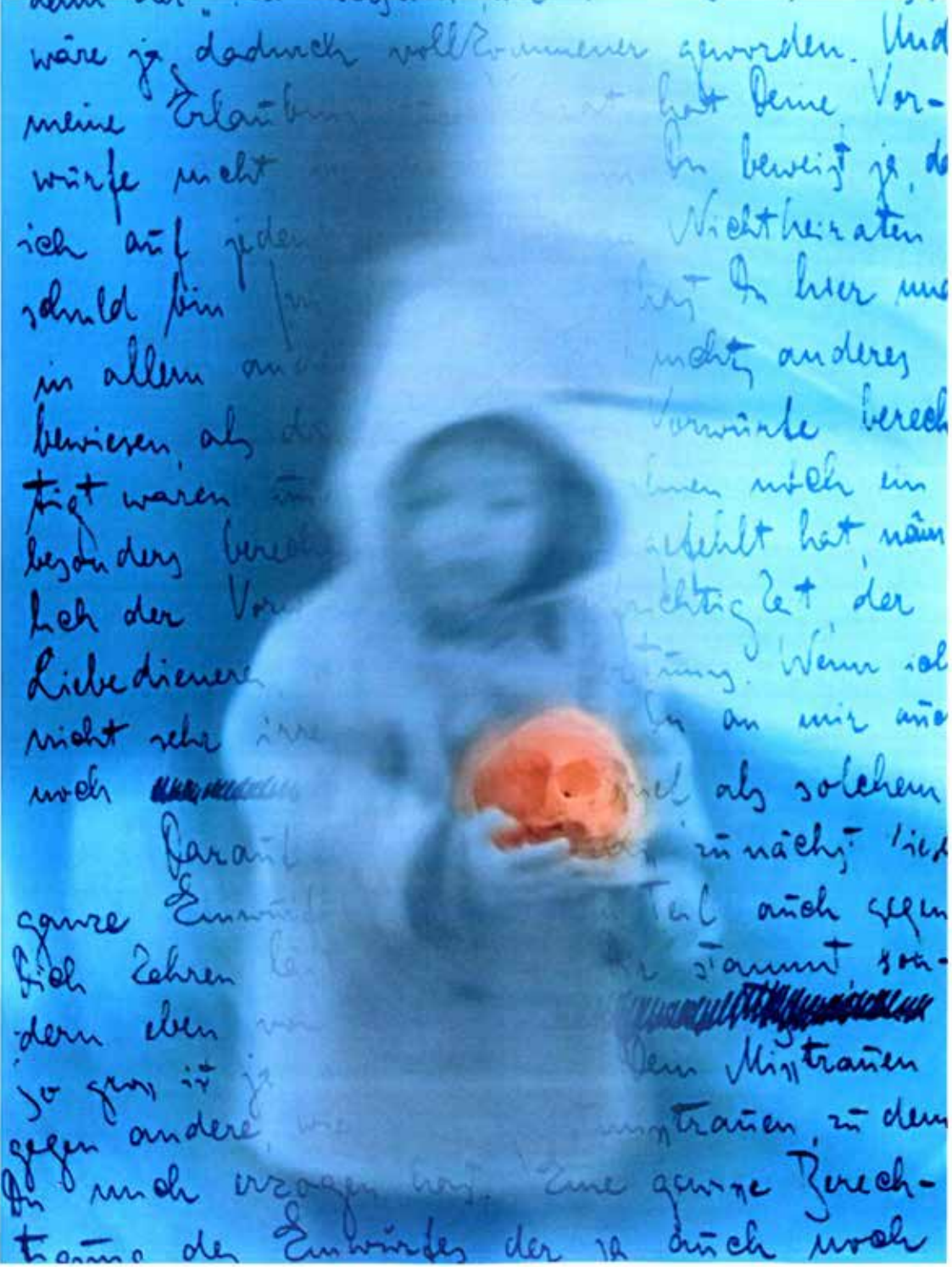

Walking blues (λεπτομέρεια)
2019, μικτή τεχνική, 80x80x5 εκ.

Walking blues (detail)
2019, mixed media, 80x80x5 cm

Ανδρέας Βούσουρας / Andreas Voussouras

Skull portrait
2013, ιατρική νεκροκεφαλή και προβολή,
μεταβλητές διαστάσεις

Skull portrait
2013, medical anatomical human skull and projection,
dimensions variable

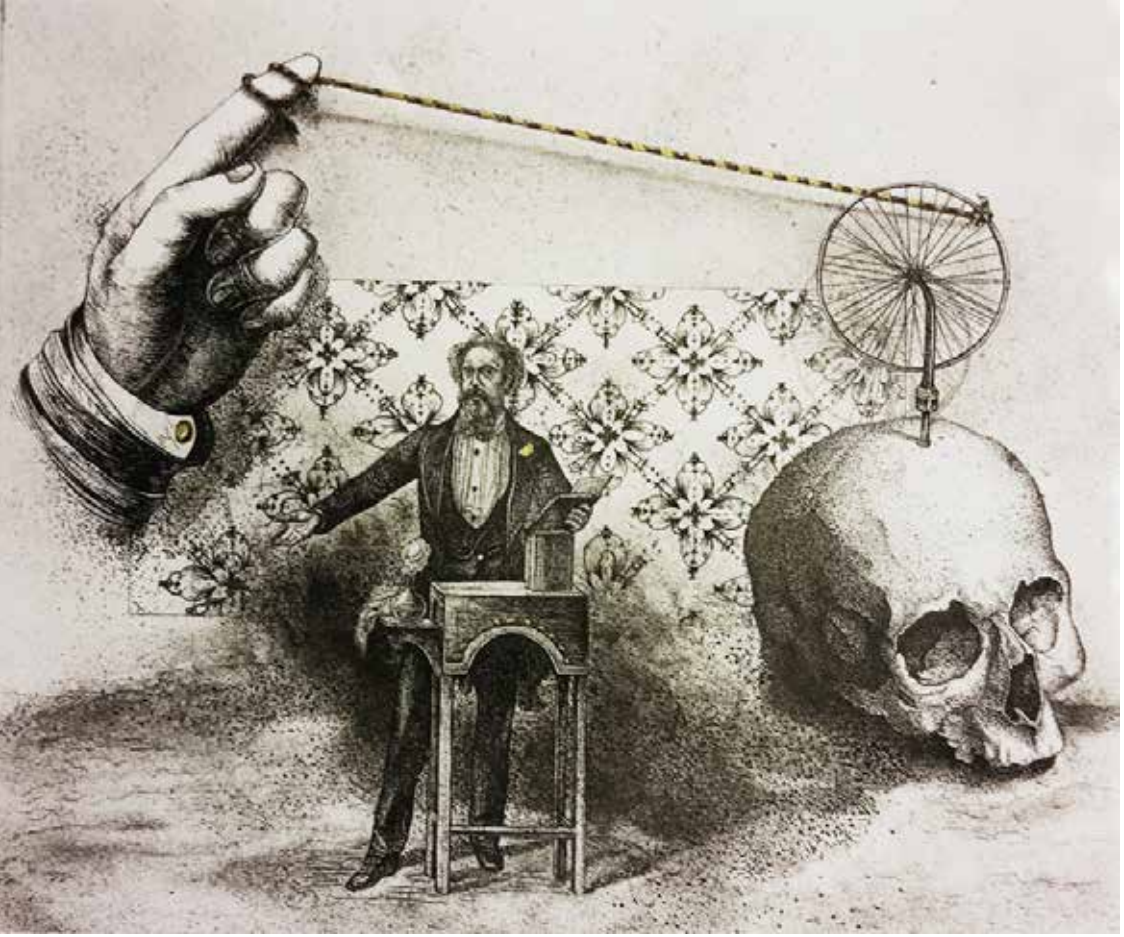

Step into my office
2017, μελάνι σε χαρτί, 40x50 εκ.

Step into my office
2017, ink on paper, 40x50 cm

Still alive and enlightened
2018-19, ανοξείδωτο ατσάλι, σίδηρος, χαρτί, λαμπτήρας,
ύψος: 225 εκ. (λεπτομέρεια άνω μέρους)

Still alive and enlightened
2018-19, stainless steel, iron, paper, light bulb,
height: 225 cm (detail, upper part)

Capten (Χρήστος Κωτσούλας / Christos Kotsoulas)

Αυτοπροσωπογραφία 2079 μ.Χ.
2018, γύψινο εκμαγείο επιχρυσωμένο
σε φυσικό μέγεθος, ύφασμα

Self-portrait 2079 AD
2018, plaster gold-plated cast
in natural size, fabric

Η Ζωή
2007, lambda c εκτύπωση σε κορνίζα, 170x125 εκ.

Life
2007, lambda c print mounted on frame, 170x125 cm

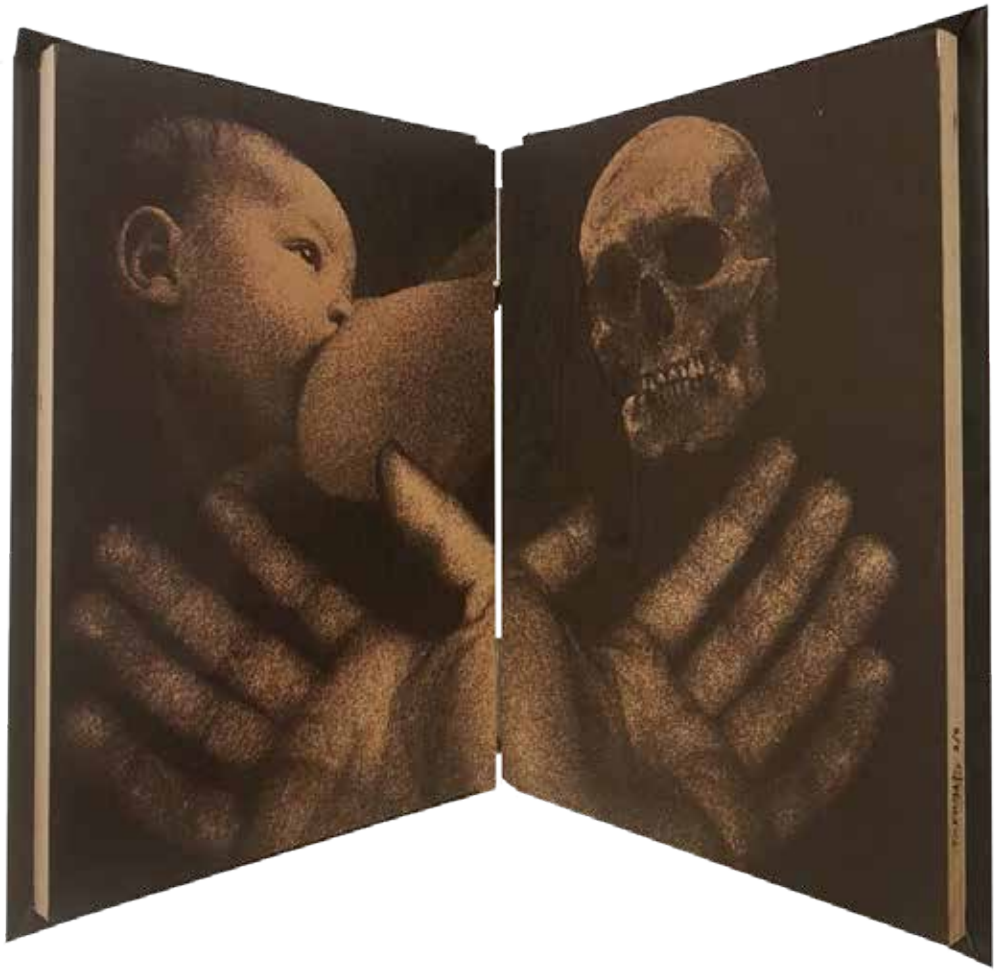

Βίβλος
2016, ψηφιακή εκτύπωση σε ξύλο, δέρμα,
μεταβλητές διαστάσεις

Bible
2016, digital print on wood, leather,
dimensions variable

Χαράλαμπος Δερμάτης / Charalambos Dermatis

Children of the Future
2010, ακρυλικό σε ξύλο, 50,5x51,5 εκ.

Children of the Future
2010, acrylic on wood, 50,5x51,5 cm

Χωρίς τίτλο
2019, μέταλλο σε ξύλινη βάση, 40x36x42 εκ

Untitled
2019, metal on wooden base, 40x36x42 cm

Καυστήρας #8
2016, αρχειακή εκτύπωση σε χαρτί, 55x70 εκ.

Steamer #8
2016, archival print on paper, 55x70 cm

Ματαιοδοξία
2018, ραπιδογράφος, μεταλλικά στυλό, σπρέι,
90x90 εκ.

Vanity
2018, rapidograph, metallic pens, spray,
90x90 cm

Χωρίς Τίτλο
2019, λάδι σε ξύλο, 83x80 εκ.

Untitled
2019, oil on wood, 83x80 cm

Στέφανος Επιτρόπου / Stefanos Epitropou

Σουσάμι Άνοιξε
2006, ρούχα από πηλό και σουσάμι, μεταβλητές διαστάσεις / Ευγενική παραχώρηση Nitra Gallery

Open Sesame
2006, clothes made of clay and sesame, dimensions variable / Courtesy: Nitra Gallery

Χωρίς Τίτλο
2009, λάδι σε καμβά, 70x80 εκ.

Untitled
2009, oil on canvas, 70x80 cm

Prepare to Engage nr. 1
2013, ατσάλι, χαλκός, μάρμαρο,
47x25x18 εκ.

Prepare to Engage nr. 1
2013, steel, copper, marble,
47x25x18 cm

Showgirl
2018, ακρυλικά σε καμβά, 55x51 εκ.

Showgirl
2018, acrylics on canvas, 55x51 cm

Σταμάτης Θεοχάρης / Stamatis Theoharis

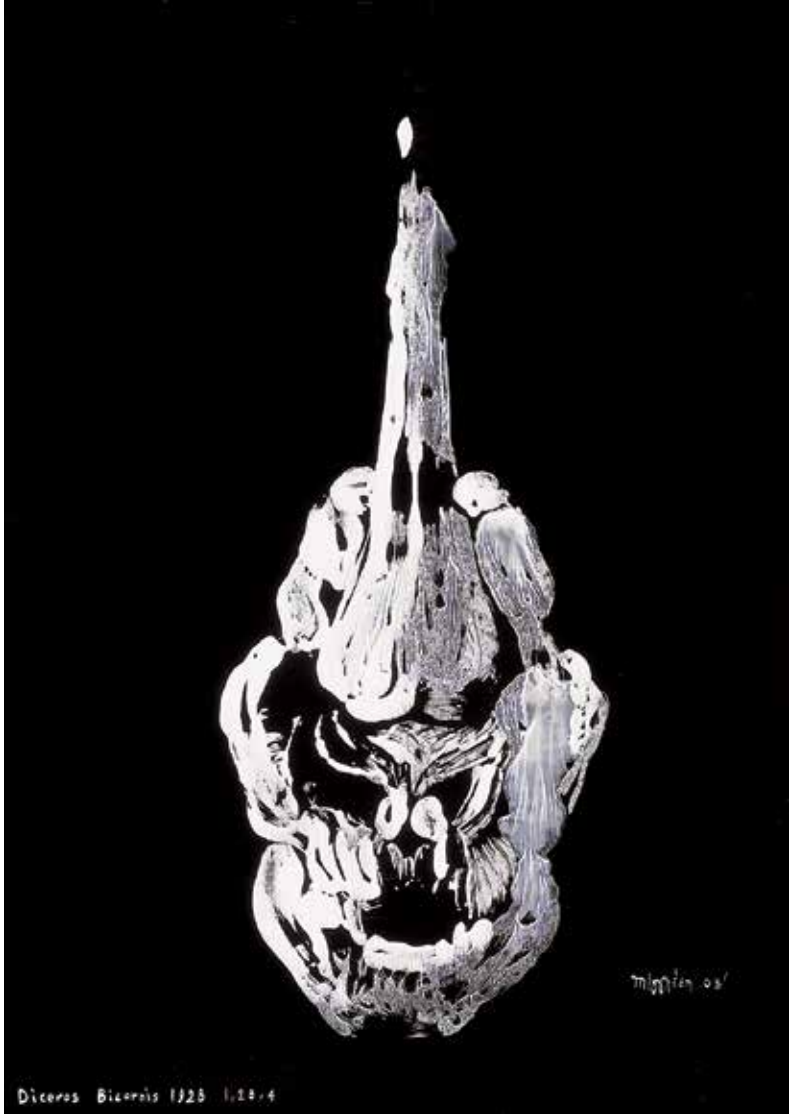

Δίκερος Bicornis
(μπροστινή όψη μαύρο), 2003, ακρυλικό
σε χαρτί, 70x50 εκ.

Diceros Bicornis
(front view black),
2003, acrylic on paper, 70x50 cm

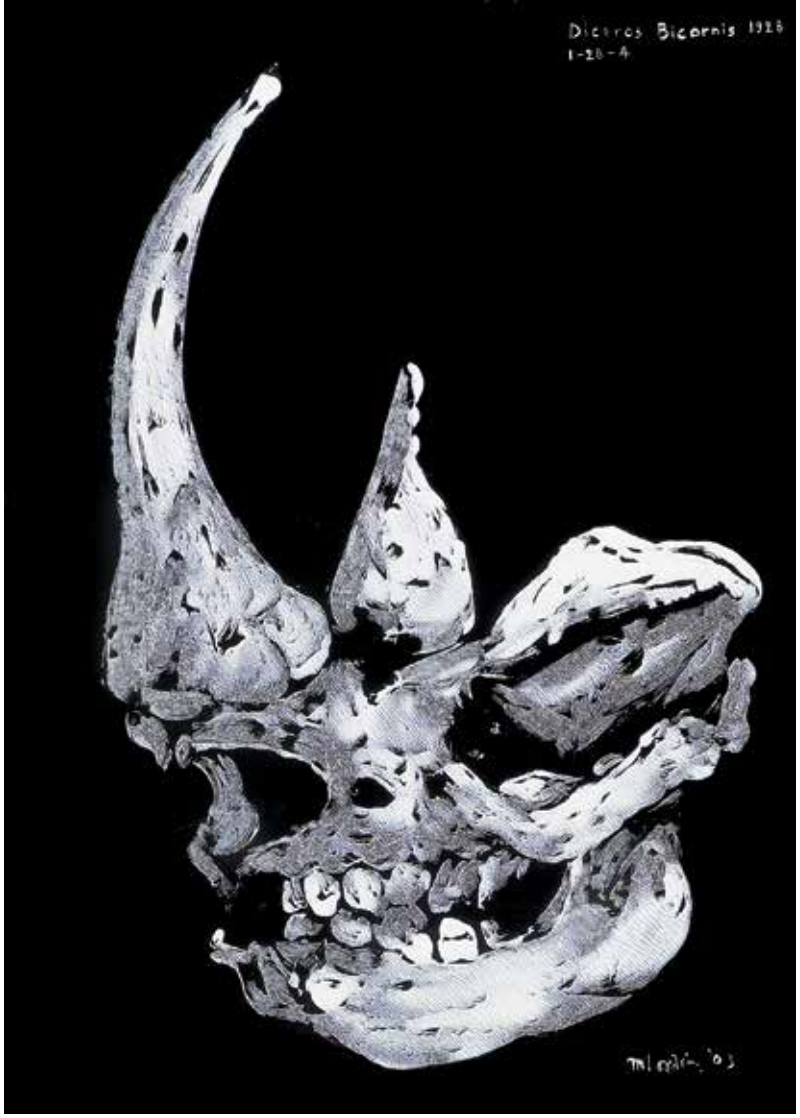

Δίκερος Bicornis
(όψη 3/4 μαύρο), 2003, ακρυλικό σε χαρτί,
70x50 εκ.

Diceros Bicornis
(3/4 view black), 2003, acrylic on paper,
70x50 cm

Destruction
2019, ακρυλικά σε mylar,
43x60 εκ.

Destruction
2019, acrylics on mylar,
43x60 cm

Moth
2019, πυρογραφία σε κρανίο κριαριού,
35x60x17 εκ.

Moth
2019, pyrography on a ram's skull,
35x60x17 cm

Κάτσε λίγο...
2018, πενάκι σε χαρτί,
115x80 εκ.

Hold on a minute...
2018, rapidograph on paper,
115x80 cm

Δημήτρης Καρλαφτόπουλος / Dimitris Karlaftopoulos

Ευρήματα
2015, λευκός πηλός,
50x40x40 εκ.
50x40x25 εκ.

Findings
2015, terracotta,
50x40x40 cm
50x40x25 cm

Vanitas
2019, σχέδιο με χρωματιστά μολύβια,
21x29,7 εκ.

Vanitas
2019, drawing with colored pencils,
21x29,7 cm

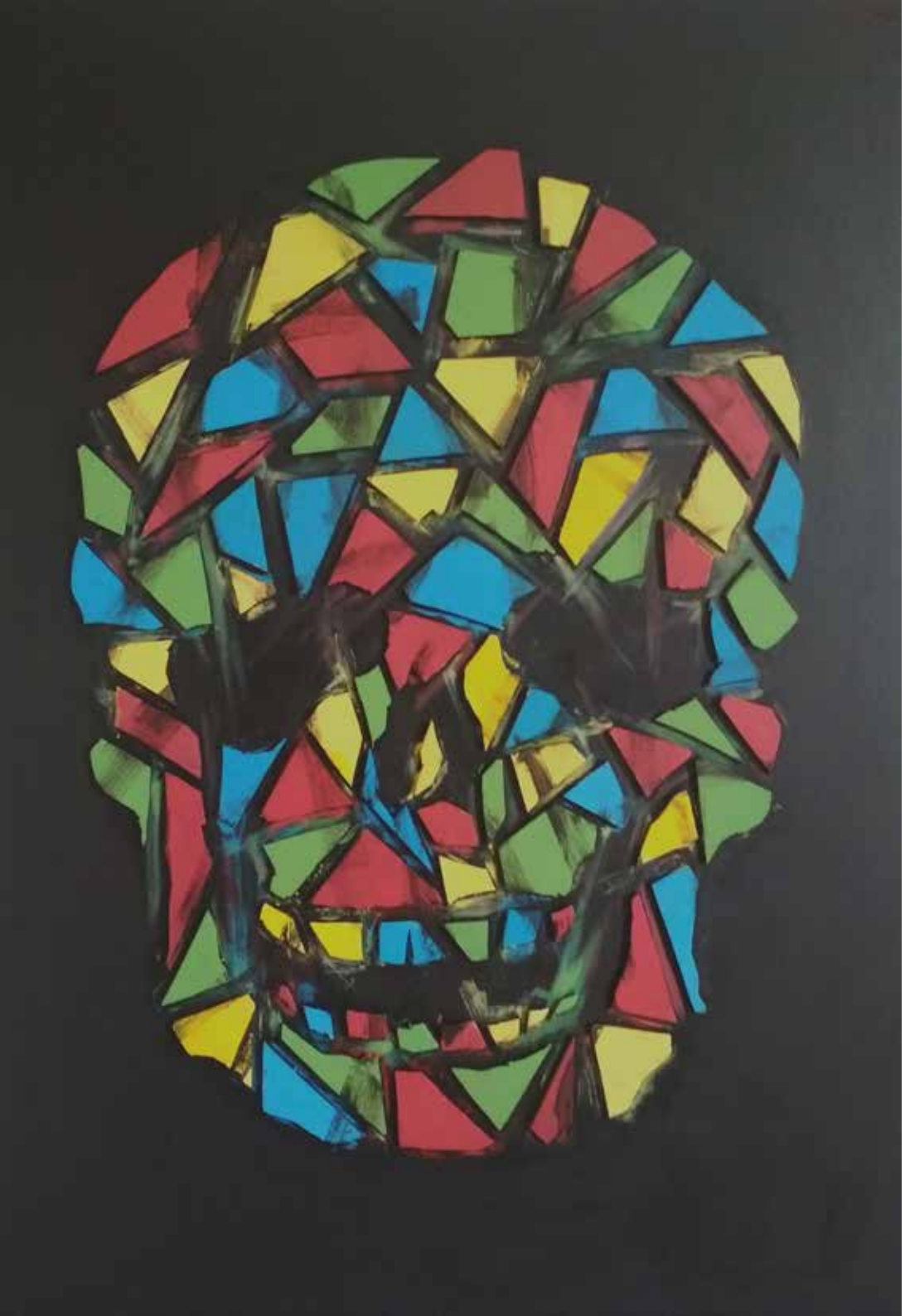

Pop Death
2019, μικτή τεχνική, 100x50 εκ.

Pop Death
2019, mixed media, 100x50 cm

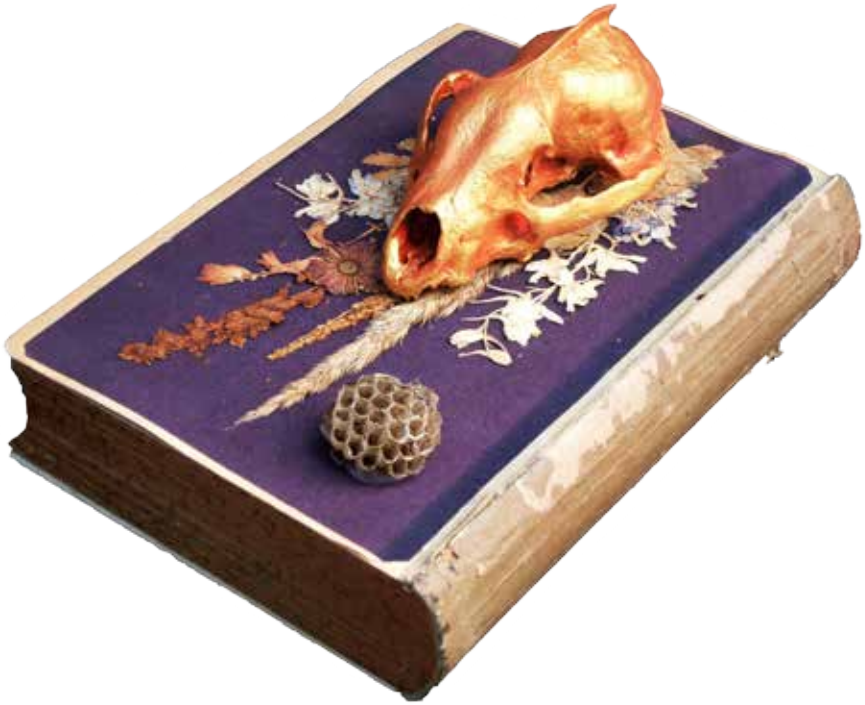

Vanitas
2018, εικαστικό βιβλίο, φύλλα, οστό, σφηκοφωλιά

Vanitas
2018, artist's book, leaves, bone, wasp nest

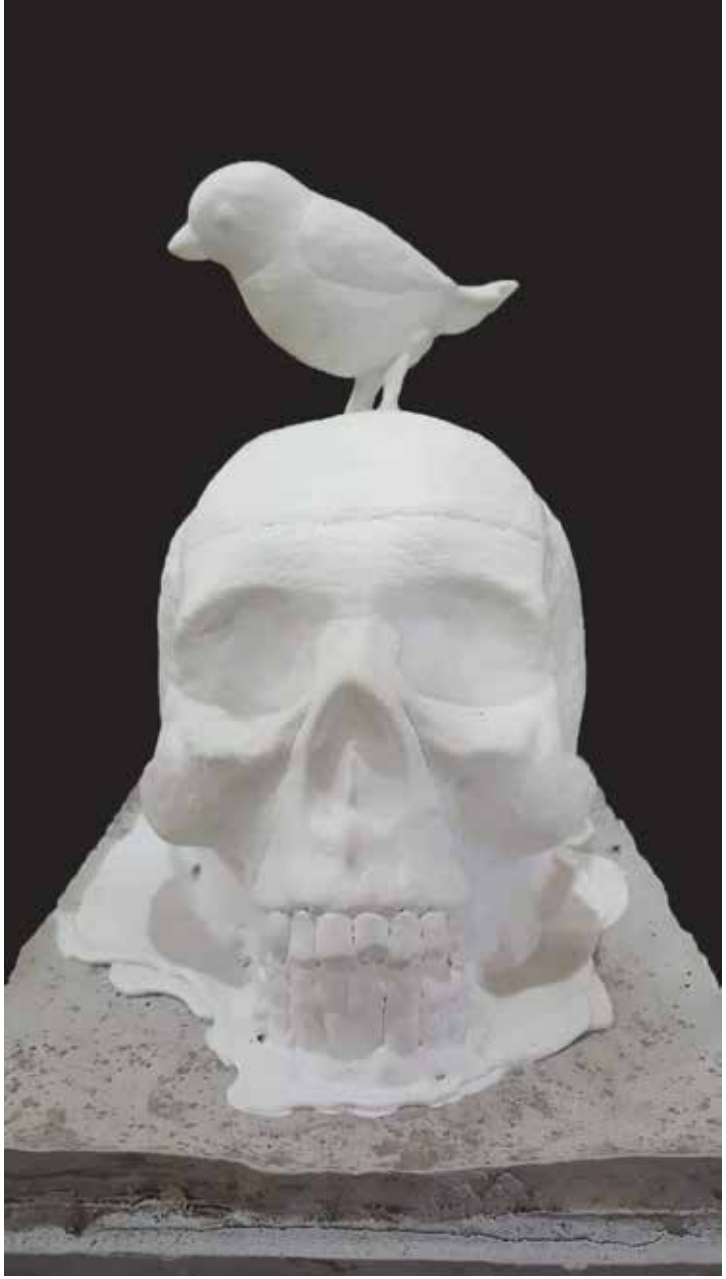

Κύκλος
2019, γύψος, ξύλο, λάστιχο-καλούπι,
21x21x16 εκ. (βάση: 108x16x21 εκ.)

Circle
2019, plaster, wood, rubber-mold,
21x21x16 cm (base: 108x16x21 cm)

Vanity in Rome
2018, ακρυλικά και κρύσταλλα
σε ψηφιακή εκτύπωση giclée, 50x40 εκ.

Vanity in Rome
2018, acrylics and crystals
on giclée digital print,
50x40 cm

Αλέξανδρος Μαγκανιώτης / Alexandros Maganiotis

Το φιλί
2014, μπρούντζος, ξύλο ελάτου
επιφανειακά απανθρακωμένο,
25x50x8 εκ.

The Kiss
2014, bronze,
charred pinewood,
25x50x8 cm

Ουράνια μάσκα
2013, φωτοχημική
ζωγραφική, καθρέπτης,
καμένη κορνίζα, 28x23 εκ.
(Ιδιωτική συλλογή)

Heavenly mask
2013, photochemical
painting, mirror, a burnt
picture frame, 28x23 cm
(Private Collection)

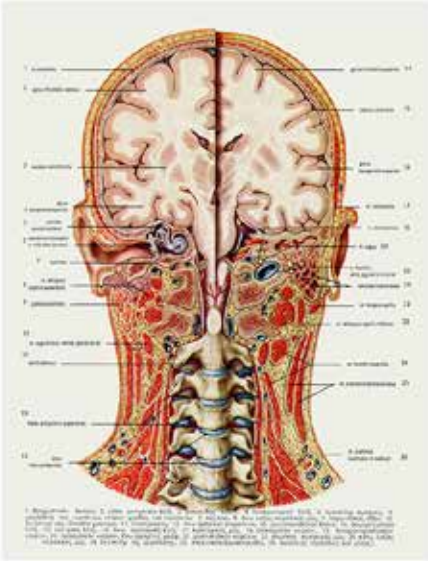

Χωρίς τίτλο
2018, φωτογραφία, σχέδιο, 70x50 εκ.

Untitled
2018, photograph, drawing, 70x50 cm

Vanitas
2019, φωτογραφία, 50x50 εκ.

Vanitas
2019, photograph, 50x50 cm

Νεκρή Φύση με παπαρούνες σε κάλυκα οβίδας
2018, μικτή τεχνική
(ακρυλικά και φύλλο χρυσού σε καμβά),
100x100 εκ.

Still-life of poppies inside a bombshell
2018, mixed media
(acrylics and gold leaf on canvas),
100x100 cm

Χωρίς τίτλο
2018, ακουαρέλα σε χαρτί, 70x70 εκ.

Untitled
2018, watercolor on paper, 70x70 cm

Νίκος Παπαδημητρίου / Nikos Papadimitriou

Baseball war-set
2012, ρόπαλα του μπέιζμπολ,
ναυτικό κράνος, μπάλες μπέιζμπολ,
γύψινο κρανίο, ξύλινο πόδι καρέκλας,
μέρος από βλήμα όλμου, χαλί "ΙΚΕΑ"

Baseball war-set
2012, baseball wooden sticks,
naval helmet, baseball balls,
skull (plaster cast), leg from classic
wooden chair, part from mortar shell,
"IKEA" circular carpet

Fair is Foul and Foul is Fair hover through the fog and filthy air
2013, χαρτόνι, παπιέ μασέ, πηλός,
πλέξιγκλας,
11,5x13,5x16,5 εκ.

Fair is Foul and Foul is Fair hover through the fog and filthy air
2013, carton, papier-mâché, clay,
plexiglass,
11,5x13,5x16,5 cm

Χωρίς τίτλο
2012, μολύβια σε χαρτί, 130x110 εκ.

Untitled
2012, pencils on paper, 130x110 cm

Vanitas I
2019, μολύβι και γραφίτης σε χαρτί,
35x50 εκ.

Vanitas I
2019, pencil and graphite on paper,
35x50 cm

Οι γάμοι του Ουρανού και της Γης
2018, μικτή τεχνική σε καμβά,
150x150 εκ.

The Marriage of Heaven and Earth
2018, mixed media on canvas,
150x150 cm

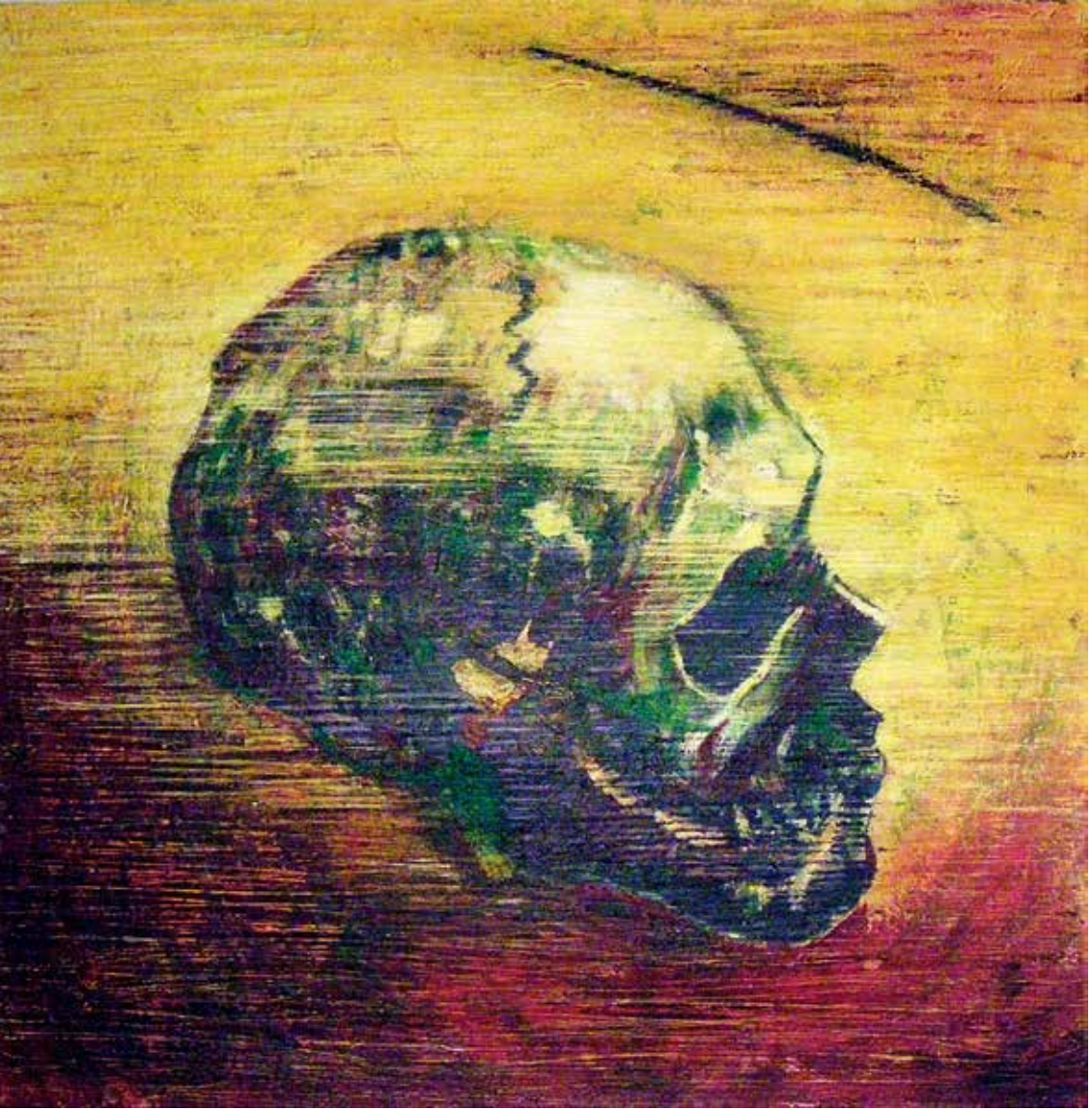

Vanitas / V.v.Gogh's skull
2013, ακρυλικά σε καμβά, 50x50 εκ.

Vanitas / V.v.Gogh's skull
2013, acrylics on canvas, 50x50 cm

Νατάσσα Πουλαντζά / Natassa Poulantza

Η Κυρία και ο Μονόκερως
(νέα έκδοση 2018-19)
βαμβακερό ύφασμα κεντημένο στο χέρι,
160x140 εκ.

The Lady and the Unicorn
(new edition 2018-19)
cotton fabric embroidered by hand,
160x140 cm

Καθαρώτατον ἥλιο ἐπρομηνοῦσε
2018, μολύβι σε χαρτί, 29,7x21 εκ.

Auguring an unclouded sun
2018, pencil on paper, 29,7x21 cm

Heartloose
2009, λαδομπογιά και χάραξη σε ξύλο,
134x80 εκ.

Heartloose
2009, engraving and coatings on wooden panel,
134x80 cm

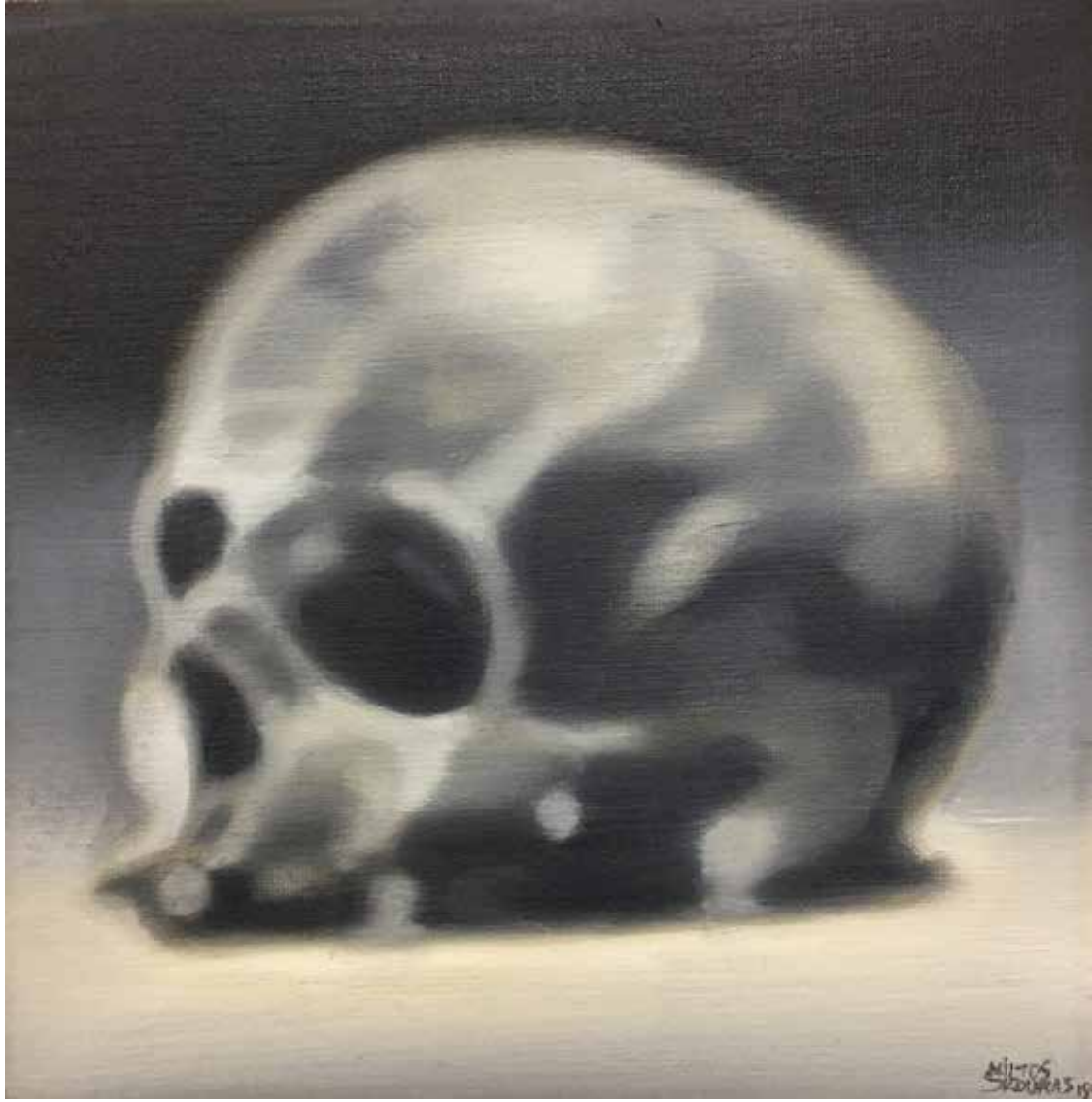

Το χρώμα της ματαιότητας
2019, λάδι σε λινό καμβά, 20x20 εκ.

The color of vanity
2019, oil on linen canvas, 20x20 cm

Ο διαμερισμός των ιματίων
2014, μολύβι σε χαρτί, 70x50 εκ.

El Espolio
2014, pencil on paper, 70x50 cm

Lovers
2018, σκελετοί από δυο καρέκλες που βρέθηκαν τυχαία στο δρόμο, υλικά συσκευασίας, ανθρώπινες διαστάσεις

Lovers
2018, skeletons of two chairs found accidentally on the street, packaging materials, human dimensions

Αφ' υψηλού
2018, μικτά υλικά (πηλός, μέταλλο, ξύλο, σχοινί),
160x49x49 εκ.

Looking down on
2018, mixed materials (clay, metal, wood, rope),
160x49x49 cm

Dreamers Utopia
2017, πηλός, σίδηρο, 44x25x25 εκ.
Ευγενική παραχώρηση ΔΛ gallery

Dreamers Utopia
2017, clay, iron, 44x25x25 cm
Courtesy: LD gallery

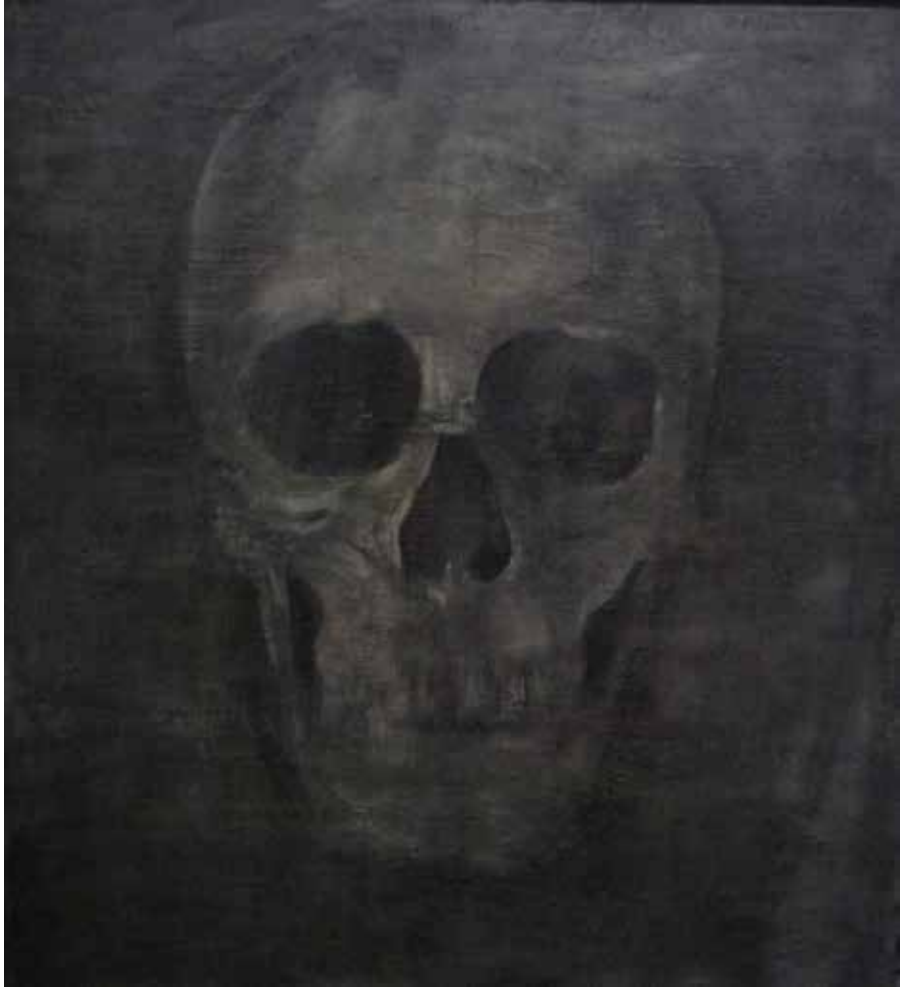

Κρανίο
2007, μικτή τεχνική σε μουσαμά,
156x145 εκ.

Skull
2007, mixed media on canvas,
156x145 cm

Κρανίο
2008, γύψος, μολύβι,
16x14x20 εκ.

Skull
2008, plaster, pencil,
16x14x20 cm

Χωρίς τίτλο
2018, χρωματιστά μολύβια, μολύβι
και μελάνι σε χαρτί, 35x50 εκ.

Untitled
2018, colored pencils, pencil
and ink on paper, 35x50 cm

Μάριος Φούρναρης / Marios Fournaris

Death mask
2018, επιμετάλλωση χαλκού σε δαντέλα,
29x18x14 εκ.

Death mask
2018, embroidery on bronze,
29x18x14 cm

Διονύσης Χριστοφιλογιάννης / Dionisis Christofilogiannis

Omnia vanitas
2016, ακρυλικό σε χαρτί, 140x90 εκ.

Omnia vanitas
2016, acrylics on paper, 140x90 cm

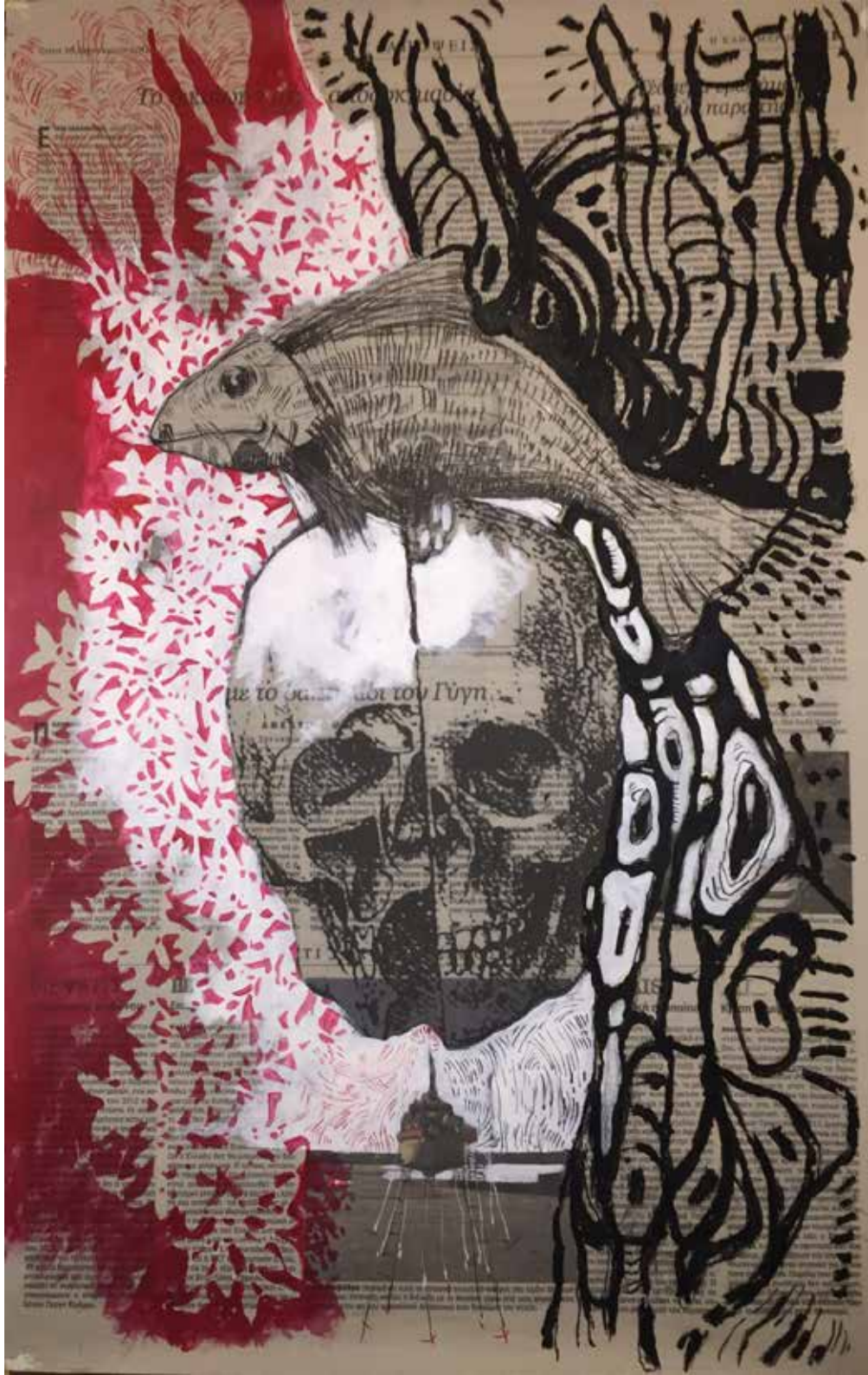

Επιμέλεια φωτισμού/ Lighting design:
Κώστας Κοσμίδης/ Kostas Kosmidis

Layout and Design:
Karpathiotaki Athina-Maria

Print:
ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΙ, ΑΦΟΙ,
Ο.Ε. "ΗΛΙΟΣ COPIES"
Ακαδημίας 72, Αθήνα 10678
210 382 5234

Contact:
The Project Gallery
213 043 6954
info@theprojectgallery.gr
www. theprojectgallery.gr

THE PROJECT
GALLERY

© copyright έργων / artworks: οι καλλιτέχνες / the artists